

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca..	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España ..	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè..	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

L' AMO 'N GERGORI.

Una vegada hey havia à Ciutat un fornè anomenat l'amo 'n Gergòri que tenia un forn molt acreditat y aparroquianat, perque feya els pans gròssos, ses ensaymades seimoses y completes, y ses demés pastes plènes de bones mistures y de lo més saboroses; pero el pobre havia tornat véy y li costava pena s' havé d'aguantá sa faxuga tasca de pastá en sa nit, y fé ses altres feynes sobrades que son pròpies d' els fornés.

Ell hé tenia un fadrí palé per está à sa boca des forn y un missatge jove de cap plá y bon cantet per aná à cercá ses pòsts d' els casolans; pero, com era un homo de molta conciença, incapás de robá un gra de blat à ses vuytenes, era també de poch capital; y per axò estalviava lo que podia, atèses ses pòques ganancias del ofici. Per avansá un sòu, ell tot sol en es forn hey feya sa feyna de dos missatges, perque no se plania cap mica; més ja he dit qu' havia tornat véy y heu comensava à trobá sobrat.

Un dia qu' havia fet moltes tortades en fuys, perque l' ondemá era sa festa de Sant Juan, y estava cansat y brollant p' el tot el seu còs, pensava en sí mateix.

—Si jo tenia un esclau mòro de molta fòrsa y poch doblés, sa feyna 'm retria; y jo podria folgá qualque estona; y ajudaria els dematins à sa méua dòna derera es tauléll, que la pobre comensa ja à está frita de dú aquesta vida.

Consultá aquest pensament amb ella, quant tots dos tenian es cap demunt es coxi; y sortí de sa consulta qu' en haverhí ocasió bona comprás s' esclau, y perque no li costás tant y li bastassen els diners que tenia, el triás atlòt; y axí, de cada any entraria en més fòrsa, al mateix temps que ell les aniria perdent.

Poch temps després una galera de rey va fé una prèsa, y pregonaren que qui volgués esclaus, anàs à sa Cadena de Cort, qu' allà se rematarian aquella setmana, juntament amb so carregament de sa barca prèsa.

El bô de forné se presentá à Cort y va

veure una vintena de mòros y uns vuytanta sachs que digueren qu' eran de farina.

Els mòros eran tots de mitja edat, llevat d' un que tenia ja sa barba blanca, y que totduna que va veure per allà à l' amo 'n Gergòri no li llevá els uys de demunt. Cada vegada que 's forné s' acostava devés ell, li deya baixet:

—Adeu, l' amo 'n Gergòri.

De totduna aquest no s' en temé, però à ses tres ó quatre vegades hey fé atenció, posá esment à lo que deya es mòro, va veure qu' anava per ell y pensá que aquell esclau el devia coneixe qui sab d' hont y de quant, més no per axò li contestá, ni 'n fé cas.

Torná à arrambarshí, y es mòro amb veu mes alta torná à dirli:

—Adeu, l' amo 'n Gergòri.

—Bon dia, (li digué aquesta vegada.) ¿D' hont me coneixes?

—D' aquí, de Ciutat.

—Axò no té res d' estrañy. Jo hey vaitx neixe y no me 'n son mogut may.

—Vos ja no voleu sebre res de mí.

—Diguem de quant me coneixes.

—Ja fa molts anys.

—¿Com-es-ara?

—Mes de coranta, per ventura. Vos encara erau fadrí, pero estavau per casarvos aquell any.

—Vertaderament sa téua fesomia no m' es nòva, mes no puch recordá ahont he vist sa téua cara, si tu no m' ho dius, ó no m' ajudas à cabilà...

—Ja vos ha fuyt de sa memòria aquella vegada que me comprareu una barcada de blat.

—Ara 'n tench una espècie. ¿Y com es que 't tròb per aquí avuy? ¿Qu' has vengut à manco?

—Axò es llarch de contá, y ara no es hora de destapá vides y miracles de ningú. Vos, digauem que cercau per aquí. Com que dugueu mèna feta, y curòlla de comprá farina.

—¿Farina? No heu cregues. Cap pensament hey he fet amb sa farina. Jo, lo que tench mesté es un esclau qu' encara sia atlòt, y no 'n veitx cap.

—Mals contes feys, l' amo 'n Gergòri. Els atlòts no tenen enteniment. A vos

vos convé comprá es mes véy de sa barcada.

—Jo 'l vuy fort de puñs per podé pastá, y que 'm descans à mí.

—¿Y vos qu' encara pastau?

—¿Si past? Pare per fòrsa. ¡Ja aniria bé la cosa si jo no pastás!

—Segon veitx, amb coranta anys ó més que duys de forné no heu fet sa fortuna que jo 'm creya; y no es perque no hajau tengut ocasió de ferla gròssa, amb tants d' anys de faim com han passat.

—Desenganèt. Un homo que vol aná rècte amb Deu li vé just s' atravessá y surá sa barca.

—A la cuenta. Jo, aquí ahont me veys, som mes rich que vós.

—No heu digues per riure. Gens heu difícil.

—S' entén, per ara. No sé mes tart lo que será.

—Un homo, en tení salut, es pellet d' es neixe, y no deure res à ningú; saps qu' está de rich.

—Jo crech tení qualque còsa mes que lo que deys,

—Fora Mallorca no heu descrech.

—Aquí à Mallorca.

—¿Y que tens aquí mes que lo que veitx?

—¿Que tench! ¿Que tench! Un bon cap per governá els méus interessos.

—Y jo maldement tenga bòn cap, per cuydá de lo meu, y que may m' ha feta pò sa feyna, sa méua dissòrt ha volgut que topás amb gent mal pagadora y m' he vist precisat à manlleu, per no poderme serví de lo méu.

Aquell mòro se quedá pensatiu, y al cap d' una bona estona li va di:

—Veys l' amo 'n Gergòri: jo vos tench per homo de bé.

—Pòts contá qu' heu som à carta cabal.

—¿Y estiriau dispòst, com homo de bé, à ferme un favor?

—Y perque no; mentres jo puga.

—¿Y seriau homo de guardá un secret gròs?

—Maldement fossen mitja dotsena.

—¿Y no 'l diriau may à sa vòstra dòna?

—A sa dòna, jo no li dich més qu' allò que vuy que sápiça.

—¿Debòn-de-veres, puch contá amb vos?

—Sempre que sia sense ofendre à Deu, y que sia cosa qu' estiga en sa méua ma, pòts contá en mí del tot, segons t' he dit.

—Ydò; heu de sebre que jo som molt rich, pero à l' hora d' ara tota sa méua richesa penja d' un cabey.

—Comensa, ydò, à dirme que vòls que fassa per salvarlèt.

—Lo primer de tot, suposat qu' heu mesté un esclau, es comprarmè à mí.

—Ja t' he dit que tú no ets hò per lo que tench mesté.

—Jo encara tench puñs y fòrsa abastament per pastá ensaymades.

—De tú m' en demanarán massa dolblés, y jo n' tench poch.

—Vos enganau. ¿Que no m' heu reparat aquesta barba blanca y aquest color cotiflat y groch? No pensau que qualsevòl que me mir creurà que no tench una setmana de vida.

—Val' aquí perque tròb que no me duria cap conveniència es compratè.

—Vos deys lo que no sabeu ni podeu sebre. S' ajudarmè à mí es ajudarvós à vos mateix, perque no hey ha homo sense homo; y ningú en aquest mon sap del tot quin pa l' assacia ni ahont està sa séua desgracia ó sa séua ventura; ans al contrari allà ahont creym que no hey plòu, tot son goteres.

—¡Toca! No tens qu' inventá enfilays de rahons per tentarmè. Tu, còm esclau, no m' ets gens convenient p' es meu negòci.

—L' amo n' Gergòri... Jo vos podria dí ara «Rey me vòlen fé y no heu vuy essè»; pero no vos diré més qu' una cosa: compraumè, sia véy sia jove; costi molt, costi poch; que vos no eus quezareu de mí. Vos assegure que n' tenirme per esclau, no eus sabrà greu.

—Bòna la faria si t' comprava. Sa méua dòna no m' ha comanat altre cosa sino que l' comprás jove.

—Pero, com no n' hi ha de joves, no podreu fé es séu gust.

—El prendré d' un poquet mes de edat.

—Y vos costará des pebre.

—Y meèm, ¡qu' hey ha que fé!

—No m' pensava l' amo n' Gergòri que tenguesseu tan mal còr.

—¿Y ara perque dius axò? Si jo no te compr, te comprarà un altre que serà milló amo que jo.

—Pero; jo à vos, ja vos coneix; y à s' altre ni l' coneixeré, ni l' hauré vist may, ni tendré confiansa bastant perque puga fiarmè d' ell, per salvá lo que tench en aquesta vall de llágrimes.

—¿Y que no puch ajudartè aximateix à lo que tu desitjas, sense comprartè ni tenirtè per esclau?

—No, fins à un cèrt punt.

—Si tú no t' espliques més, jo no t' puch entendre.

—Escoltaume bé y responeu amb so

cor demunt sa ma à lo que vos vaitx à preguntá: ¿Quant jo vos vaitx vendre sa barcada de blat, tenguereu may cap queixa de mí?

—No cap.

—¿Poguereu coneixe que jo tractás d' estafarvós ó enganarvós?

—Tampoch.

—¿Me vaitx portá amb vos còm un homo lleal, maldement sia mòro?

—Sí. Tú te portares bé. No heu puch negá.

—Ydò. Tornau posá sa confiansa demunt mí y dexaumè fé. Nòltros no mos coneixem de fa dos dies. Compraumè, que no vos n' apenadireu.

—Bona quimera has presa.

—L' amo n' Gergòri. Posau atenció à lo que vaitx à dí. Si m' comprau y jo puch salvá sa méua fortuna, vos ne regalaré la mitat... ¡Hala! Bastant fas... Ja veys que no puch parlá milló de lo que parl.

—Tu parles massa bé: com un ángel. Mes, jo no sé tú si tens poch ni molt.

—Vos no sou el qu' erau, l' amo n' Gergòri. Vos heu tornat desconfiat y avaro y egoista y no sé que més.

—No digues axò. Lo qu' he tornat es véy, y à dirte veritat, heu fas mes p' es quedar de sa dòna que per altre motiu.

—Jo vos respòndh de sa dòna.

—Tú no la coneixes. Té un gèni més curt qu' una monèa.

—Deixaulèm fé per conta méu.

—Es una vívora. Ja t' ho dich abans.

—Compraumè; y després veureu com me n' donareu les gracies y m' agrahireu el que com amich antich haja fet confiansa de vos.

—Vamos, ydò. Si tú promets desfertè d' els trunfos de sa méua dòna, te compraré. Sempre seré à temps de tornarte vendre.

—No vendrá aquest cas.

Amb axò, ja hagueren acabat ses paraules. Lo que després conversaren y no res podria aná per un mateix camí.

Es pregoné, à instancias de l' amo n' Gergòri encantá es mòro véy y com no hey hagué qui li fés quantre el tregué per vuytanta cinch lliures. Pujá à La Sala à pagá y el s' en dugué à ca séua. Mes abans d' anarsèn de Cort, s' esclau li fé preguntá quin dia havían de rematá sa farina, y li contestaren que l' ondemá mateix.

(Acabarà.)

PEP D' AUBEÑA.

DÈCIMES A LA VÈRGE DE LLUCH.

Plè de mals, plè de misèri,
Desde el dia que vaitx neixe
Mon còs de seguir no deixa
El camí del Cementèri.
De sa febre en lo desvèri
Veu mes lluný millòrs camins

Amb hòrts, palaus y jardins.
Mes ¡ay! qui hi vòl arribar
P' el Cementèri ha d' anar
Y passarnè per dedins.

Aquest camí d' amargura
Vaitx emprendre desde nin
Y camin, sempre camin
Plè de dòl y desventura,
Perque sé que es camí atura
Un avench à cada pas
Y tench pò d' un gròs tracás.
Mes un ángel qu' ab mí duch
Me diu «Vetenhi per Lluch
Y cap avench trobarás.»

«Tots els camins van à Roma»
Diu s' adagi mallorquí.
¿Sabeu axò que vòl dí
Sense faltá punt ni coma?
Qu' es ben cèrt y no es cap broma
Que tot camí mena al Cèl.
Camins agres còm la fèl
Duguent mala compaña
Mes al costat de Maria
Son més dolsos que la mèl.

Molts cercan el camí plá
Per no pegá cap suada
Y si du un poch de baxada
Es més hò de caminà.
Mes si nòltros hem d' aná
Després qu' un serà difunt
A viure en més ditxos punt
Pujèm dalt de la muntaña
Y allá trobarèm lliana
Per pegá bot més amunt.

Pujèm dalt Lluch qu' es un puitx
Qu' està ben pròp de la Glòria
Y segons mos diu l' història
Sempre el Dimòni d' ell fuitx.
Allá no hey ha may l' Enuitx
Ni dòl ni mal de cap casta.
Tant sòls s' entrá dins la Clasta
Dona alegría à tathom,
Y de Maria el Sant nòm
Per viurehi à plè mos basta.

Pujèm à Lluch, qu' allá dalt
Del Mon el caló es sent poch;
Veurem de passada el lloch
Qu' es diu de la Bella el Salt.
Y el qui se tròba malalt
Que deix corre tal manía
Qu' à Lluch la Vèrge Maria
Si amb fé la hi sap demaná
El posará fòrt y sá
Y l' omplirà d' alegría.

Pujèm de Lluch dalt l' altura
Per veure aquesta vegada
Solemnement coronada
La portentosa figura
De la Vèrge Santa y Pura
Mare d' un Deu que morí
Per podermos redimí
Del mes funest captivèri;
Y anèm cap el Cementèri
Traquils per tan hòn camí.

PEP D' AUBEÑA.

UN LLOGARET NOU.

A Palma capital de ses Balears y centro de sa séua ilustració y de ses autoritats de tota sa provincia, hey ha un llogaret que conté uns 670 habitants y que dista uns quatre kilòmetros de ses séues murades; y que pe séues condicions rares y estravagants pareix deixat de sa ma del homo, quant no de sa de Deu. El compònen una porció de famílies industrials que proporcionan à n'els ciutadans tota casta de mitjans per fè ses séues còmodes cases y nous edificis. Totes elles de gent senzilla, ignorant y rústica, pero que sab lo qu'es trabaya, suhá y menjá unes males sopes devòra sa llá de ca-séua.

Aquest llogaret s'anomena *Es Coll d'en Rabasa*, y perque vejeu si es un llogaret mal atès y rebutjat de tothom, escoltau ses séues circumstancies principals.

Es un llogaret que no té Batle ni pedaneo ni de barri.

Tampoch té cap municipal, ni sereno, ni punxa-sarris.

Tot axò com que sia un fonament hò per viurehi aplè, pero es el cas que tampoch té escola, ni costura, ni mèstre, ni mestresa. Es vicari deu fé de mèstre, pensareu voltros; pero lo particulá d'axò es que tampoch té vicari ni tant sols iglesia ahont poderhi dí missa.

Com per podernè ohí han de vení à Ciutat qu'es sa iglesia mes pròp que tenen, ningú va à missa may, ni saben que son ses oracions de sa Doctrina Cristiana.

Y no cregueu que no hey haja infants per enviarlós à escola y à costura, perque pareix que allà, tants n'hi ha, que com que may no hi puga arribá la fi del mon.

Voltros creureu que no haventhi sacerdots ni mèstres, ni autoritats, ni empleats de cap casta tampoch hey ha d'havè altres coses méns profitoses à n'els uys de tothom; però vos enganau de mitx à mitx perque hey ha tres jochs de la tēja, sèt tavèrnes, un cassino en projecte, y no sé quants de protestants que fan una còsa que vòl essè escola y que no es res. Aquests protestants se donan es titol d'evangelistes pero no tenen ni hòu com Sant March, ni àguila com Sant Juan, ni lleó com Sant Mateu, ni angel com Sant Lluch. Els animals qu'hey ha pròp de tals evangelistes son els ases mòrts d'el carnatge, que donen molta pudó, els voltos que los se menjan, el peix que mata sa *dinamita* dins ses pesqueres de pròp de sa torre d'en Pau y els angels bruts y mocosos que jugan y s'encalsan per demunt sa carretera.

Segons veitx no hey ha res de hò per allà, direu voltros; però aximateix té còses que son escler-lents, com cala Gam-

ba per pescá pops y s' Arenal per pescá mabres; encara que qualche dia de bon sol també n'hi pòdan pescá de pops dins s'Arenal, pero los hi sòlen dú de Ciutat dins cotxos ó carrils.

Ses possessions del terme d'aquest llogaret son Son Suñé y Son Sant Juan, plenes de pins; sa Torre redona plena de mitjans; y Son Gayard, Son Mosson, Son Baña, Son Llebra y Son Metge, que no son molt fòrtes en sanitats, y han mesté posá en corantena.

No hey ha cap festa may de carré, ni aquest llogaret té cap patró; pero axí mateix passen es temps els homos y ses dónes jugant à cartes ó fent balls dins es setenari de tavèrnes que conté es llogaret.

¡Autoritats de Palma, girau los vòstros misericordiosos uys envers d'els industrials d'aquest poblet qu'es el fonament y l'ànima de tots els edificis de sa vostra capital!

POQUET Y CLARET.

A LA VERGE DE LLUCH.

Sens lo vòstre ausili
Venir jo, no puch.
Daume fortaleza
¡Oh! Verge de Lluch!

Mon còr de tantes desdítexes
Está afligit, fatigat,
Y apenes mes débils plantes
De la tèrra puch alsar.

Mes lo còr d'amor, m'espurna
Y em diu: «No temes, envant,
La Verge et darà coratge,
Fòrsa et farà recobrar.»

¡Oh! ma dolça y hòna mare!
Mes pregaries escoltau
Feys qu'el vòstre Santuari
Prest jo venga à visitar.

Dexaume ecelsa María
Les aspres còstes pujá.
¡Oh, sí! deixau qu'els pèus vòstres
Venga à regar amb mon plant.

Els hòns pelegrins vos pòrtan
Corona d'òr y diamants
Per etèrna recordança
De fé y amor. . y lealtat.

¡Oh, Verge! daume la ditxa
De veurevós coronar
En aquest mon de misèris!
Llavors..... ¡à la eternitat!!

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

Seguint tradicional costum, diumenge passat va recorre es carrés d'aquesta Ciutat es Carro triufal de la Beata. A les 8 y mitja, mentres sa música llansava à n'es vent ses séues nòtes, y sa gent arremolinada à sa plassa de Santa Magdalena se sempentetjava per veure milló sa funció, va comensá à marxá sa calçada; devant, es cavallés amb ses fumoses atxes, darrera es carro conduhint la Beateta rodeltjada d'angels, cantant ses populars cansons qu'es cuydavan de repetí es nins y nines que l miravan passá y que sempre mos pareixen nòves tant mos plau sentirles.

Donada, com es costum, una vòlta pe sa plassa de Santa Magdalena, amb so millor ordre y sense cap tropessada, com pochs anys s'havia vist, va devallá es carro p'es carré de Sant Jaume y axí aná trescant per la vila d'avall y per la vila d'amunt.

Els cotxés encarregats de fé marxá bé la cosa se lluhiren; ni à sa sortida, ni durant sa vòlta, ni à s'arribada tenguèren cap soscaire, deixant ben acreditada sa séua fama y mostiys tots els qui no heu desitjavan ó al manco no heu esperavan axí.

Recomenám à tothom qu'avuy va à sa peregrinació de la Mare-de-Deu de Lluch un romanso que ven Don Josèp Tous, de sa Plassa de Cort, n.º 14.

Es un bon recòrd de la Mare-de-Deu y d'aquesta peregrinació.

Copíam de *La Veu de Monserrat*:

A sant Francisco de California se están fent molts de preparatius per celebrar lo 28 del corrent Agost lo centenar de la mòrt del Venerable P. Fr. Junípero Serra, frare franciscà, fill de Mallorca, que se pòt anomená l'Apòstol de California. Per espay de 36 anys evangelisá les tèrres desconegudes de la California Septentrional y se'l considera còm á fundadó de la avuy tan populosa Ciutat de Sant Francisco de California. Morí en opinió de Sant el 28 d'Agost de 1784.

Els Californians el tenen en gran veneració, y axí com l'any 78 celebraren el centenar de la fundació de Sant Francisco, erigint una estàtua à Fra Junípero Serra, axí també vòlen enguañy commemorá el centenar de la séua preciosa mòrt. S'ha restaurat l'Iglesia del Càrme en que fou enterrat lo sant varó, y se preparan solemnes festes. El Governadó General ha fet una proclama declarant qu'el dia 28 d'Agost d'aquest any será dia de festa en tot l'Estat de California.

A n'es Coll d'en Rabassa, poblet

qu'està una lleigo enfòra d'iglesies y que per aquesta causa casi ningú va à missa, han resòlt axecarnè una de nòva. Amb aquest motiu y còm son tots els seus vecins jornalers pobres contan amb sos donatius y almoynes de ses hònes persones de Ciutat. Ses que tenguin intenció de contribuïr à sa seua edificació pòden avisà à s' Administració d'aquest Setmanari ahont queda ubèrta desde avuy sa llista de ses persones contribuyents à tan santa y necessaria millora.

SUSCRIPCIÓ COMENSADA. Ptas. Cts.

Don Sebastià García	10
» Ignaci Cortey	25
» Juan Tomas	2 50
» Guillem Roig (10 carretades de pedrench) ademés	2 50
» Gabriel Cardell y Gracias (10 carretades pedrench) y	2 50
» Josep Font.	5
» Josep Vives	10
» Miquel Cardell.	5

Suma per ara. . . 62 50

Mes 20 carretades pedrench.

MISTERIS DEL SANTISSIM ROSARI

DEDICATS À NOSTRA SEÑORA DE LLUCH.

S'obra el portento major
En el seno de María;
Quant el *Fiat* pronuncia
Concep à Deu Salvador.

A Isabèl fereu visita
En Hebron en les muntanyes;
Y de Bèl en les entrañes
Son fill Juan se santifica.

En Betlèm à llum donareu
A Jesús un Deu fet Homo;
Y en un pesebre per tròno
Ab cariño el reclinareu.

Vos Mare y Vèrge mes pura
En el temple eus presentareu;
Y à la lley vos subjeetareu
Ab Jesus vòstra ternura.

Ab lo Nin y el vòstro Espos
A lo sant temple pujareu;
Y allà en mitx de los Doctors
Vostron Fillet encontrareu.

Jesus en Getzemaní
Subá mortal agonía;
Y à la memòria tenia
Tot quant 'via de patí.

A la columna assotat
Está nostro amat Jesus
Desmayat, ja no pòt pús
Per la sanch qu'ha derramat.

D'espines va coronat
Y de púrpura vestit,
El Rey del Cèl infinit
Es d'els judèus maltractat.

Jesús carregat veureu
Pujant al monte Calvari;
Seguint tal itinerari
Cau tres vòltes baix la creu.

A la muntanya arribat
El gran Autor de la vida
Fonch enclavat de seguida...
Després, mòrt y sepultat.

Tres dies de soledat
Sense Jesus estiguereu;
Y luego gran gòig tingueu
Al veurèl resussitat.

En niguls tots resplandents
Vereu pujà amb gran victòria
A vostron Fill à la glòria
Amb los seus Pares creyents.

Lo Esperit Consolador
Els Apostols il·lustrà;
Dantlos virtut y valor
Per l' Evangeli escampà.

Vòstra mòrt fonch tan ditxosa
Qual 'via estat vòstra vida
Tres dies de succehida
Pujareu al Cèl gloriosa.

Còm à Reyna y advocada
Mare de los pecadors
Foreu en molts grans loors
De un Deu Trino coronada.

P. G. F.

FUMADÓS MALLORQUINS.

Quant sa guerra qu'els espanyòls, tenguèrem l'any 1860 quantre els mòros, una vegada els nostros soldats se desgariaren y faltà poch per pèrdre sa batalla. Per referlòs à tots, tornà à atacà y gonà s'acció, bastà qu'es General Prim agafàs se bandera d'un Regiment y la tremolàs de demunt es seu cavall.

Ara també voltros anau desgariats fumant papés que vos posan en perill de malaltia, sa boca, sa gargamella y tot es pit. Era necessari ja que sa **BANDERA MALLORQUINA** vos mostràs es mes inofensiu y por lo tant es mes sà. Sa **Casa Planells** l'ha aixecada.
¡Miraula!

Lo negre feyshó blau y lo blanch gròch y tendreu sa nostra bandera que de sa popa d'un llaut vos convida à gastà d'es seu papé si voleu fumà lo milló de lo més bò.

¡Hey haurá mallorquí que no'n fum? Sa **BANDERA** heu reclama, es patriotisme hey exigeix, y es papé no vos ne deixarà apenadí porque no té rival en quant à fi, à fòrt, à no deixá mica de gust, à barato y à tení mols de papés el llibrets. Ni tan solament está blanquetjat amb polvos de gas còm es altres. En trobareu à sa fàbrica, carré de sa Capelle-ria, 59, à ses botigues, y à tots el Estanchs.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Tres per mi y tres per tú.
SEMBLANSES.—1. En qu'hey fan net.
2. En que per essé bona ha d'essé ben clòsa.
3. En que la restreñan.
4. En que té bastimenta.
XARADA.....—Co-rre-dó (de concents.)
PREGUNTA.....—Porque un duya sabates.
CAVILACIÓ.....—Barbari.
FUGA.....—Encara de més à més que la festetjas pobila ses atòdes de la vila tenen un salero més.
ENDEVINAYA.—La mar.

GEROGLIFICH.

VIII VIII I IX IX I

Y S L L
Y G A N
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un anell à un carnicé?
2. ¿Y un carnicé à un llop?
3. ¿Y un llop à una dòna?
4. ¿Y una dòna à una araña?

XARADA

Sa primera es un article;
prima y segona verdura;
tercera verb posesiu
y es tot ofici que abunda.

PREGUNTA.

¿Qu'es allò que quant mes bé heu tractan més mals resultats donan?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

MATRONA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

S.r. .x. c.m v.s d.r..
v.s d.r.. .x. c.m .s
.x. c.m v.s d.r.. .s
s.r. v.str. s. 'm v.l..

ENDEVINAYA.

Pròp de mí hey conversán poch,
Y una font sol ser ma aymia;
Mon nòm es nòm de fé via
Sens mourèm jamay d'un lloch.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Corresponsal d'Iciza.—Abundancia de material mos priva aquesta setmana. Serà s'altre.
Un sócio.—S'artíclel es una imitació d'un altre ja publicat. Nòltros desitjam còses nòves. Axí matèix hey ha tròssos qu'aprofitarem en son temps y lloch.

9 D' AGOST DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.